

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Veronikou Burianovou ve věci

žalobce: **A. M. H. K.**
bytem X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 12. 2023, č. j. MV-175016-4/SO-2023,
a o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě

takto:

Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě se zamítá.

Odůvodnění:

1. Ministerstvo vnitra ČR jako správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 13. 9. 2023, č. j. OAM-14718-25/PP-2022 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), podle § 87p odst. 2, 4 ve spojení s § 87f odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítlo žádost žalobce o prodloužení doby platnosti pobytové karty, neboť žalobce přestal na území pobývat společně s občanem EU, a stanovilo žalobci lhůtu 60 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území ČR. Odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí zamítla žalovaná napadeným rozhodnutím, uvedeným v záhlaví tohoto usnesení. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu ve smyslu § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s. ř. s.*“), s níž spojil návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.
2. Žalobce návrh na přiznání odkladného účinku žalobě odůvodnil konkrétně tím, že v České republice pobývá společně dcerou, kdy jejich soužití nijak nepoškozuje veřejný zájem. Žalobce dále obecně argumentoval zájmem dítěte na společném životě s rodičem, závazky ČR z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a z preambule a čl. VIII a IX Úmluvy o právech dítěte a odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2009, sp. zn. 10 Ca 139/2007.
3. Žalovaná s přiznáním odkladného účinku žalobě nesouhlasila a poukázala na to, že žalobci byl povolen přechodný pobyt na území jako rodinnému příslušníkovi A. K., nar. X, občanky ČR, dcery žalobce (dále jen „*dcera*“). Ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce přijíždí do ČR nepravdělně a trvale žije v Egyptské arabské republice, kde

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

podniká a má rodinu. Podle žalované proto nepřiznání odkladného účinku žalobě nezpůsobí žalobci újmu. Žalovaná uzavřela, že účast žalobce, zastoupeného advokátem, na projednávání žaloby je možno zajistit udělením víza k pobytu do 90 dnů podle vízového kodexu.

4. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
5. Ustanovení § 73 odst. 3 s. ř. s. stanoví, že přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.
6. Podle § 73 odst. 4 věty první s. ř. s. soud rozhodne o návrhu na přiznání odkladného účinku bez zbytečného odkladu; není-li tu nebezpečí z prodlení, rozhodne do 30 dnů od jeho podání.
7. Smyslem přiznání odkladného účinku žaloby není oddálení účinku pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Jedná se o zvláštní nástroj, který má zabránit situaci, kdy by v důsledku okamžitého výkonu pravomocného rozhodnutí správního orgánu došlo ke zcela konkrétní, závažné a nevratné újmě. Poskytnutí odkladného účinku se tedy vyznačuje svým mimořádným charakterem. Soud přiznáním odkladného účinku ještě před rozhodnutím ve věci samé prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby soud nerozhoduje tak, že by předjímal rozhodnutí ve věci samé, ale zjišťuje existenci zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žaloby uvedených v § 73 odst. 2 s. ř. s. Zákon stanoví dvě podmínky, které musí být současně splněny k tomu, aby bylo možné přiznat žalobě odkladný účinek; zaprvé výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a zadruhé přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
8. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že povinnost tvrdit a prokázat skutečnost, že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu, která je nepoměrně větší, než újma, která může přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám, stíhá samotného žalobce; postačuje přitom předpoklad tvrzené újmy. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2020, č. j. 8 As 203/2020-78, „[n]ávrh na přiznání odkladného účinku musí být dostatečně individualizován a osvědčen, protože je to stěžovatel, který je povinen tvrdit a osvědčit první z předpokladů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro něj znamenaly újmu, přičemž hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická a bagatelní (viz usnesení ze 3. 10. 2017, čj. 9 Afš 275/2017-20). (...) skutečnosti, z nichž je hrozící újma dovozována, se musí týkat zejména bezprostřední budoucnosti (...).“ K závažnosti hrozící újmy pak v usnesení ze dne 23. 2. 2012, č. j. 1 As 17/2012-30, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[d]ůvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel. Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje a uvést její intenzitu. Vylíčení podstatných

skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.“ Aby tedy žalobce dostal své povinnosti tvrdit a prokázat vznik újmy, musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí znamenaly, z jakých konkrétních okolností vznik újmy vyvozuje a za jak intenzivní by takovou újmu pociťoval. Musí dále prokázat, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozhodnutím obává, by pro něj byl zásadním zásahem (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2023, č. j. 9 As 149/2023-82, bod 7). Ačkoliv byly tyto závěry vyřčeny ve vztahu k odkladnému účinku kasační stížnosti, uplatní se mutatis mutandis i na odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Tvrdit a osvědčovat rozpor přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem, popř. i újmu, jež by měla vzniknout jiným osobám, je naopak úkolem žalovaného. Soud tedy není oprávněn zjišťovat splnění uvedených podmínek z úřední povinnosti (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. 2 Azs 163/2017-20).

9. Při posouzení žalobcova návrhu soud vycházel z jeho návrhu, z napadeného rozhodnutí a z vyjádření žalované k návrhu na přiznání odkladného účinku jako jediných listin, které měl k dispozici pro rozhodnutí o návrhu v důsledku zákonného požadavku na bezodkladné rozhodnutí soudu o návrhu.
10. Soud vycházel z popsané judikatury Nejvyššího správního soudu a o návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby uvážil takto.
11. Soud předesílá, že napadeným rozhodnutím ve spojení s prvoinstančním rozhodnutím není žalobci uložena definitivní povinnost opustit území ČR, neboť žalobci byla pouze stanovena lhůta 60 dnů k vycestování z území podle § 87f odst. 4 a 5 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2021, č. j. 8 Azs 303/2019-49, publ. pod č. 4281/2022 Sb. NSS, bod 16).
12. Soud dospěl k závěru, že žalobce netvrdil ani neosvědčil specifické individuální okolnosti, odůvodňující výjimečné prolomení pravidla stanoveného v § 73 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v návrhu pouze tvrdil, že v ČR pobývá se svou dcerou. V žalobě a v odvolání, citovaném v napadeném rozhodnutí, žalobce uváděl, že sice původně ve společné domácnosti s dcerou nežil, ale počátkem září 2023 se přestěhoval do ČR a zde trvale žije s dcerou a pečuje o ni. Pro přiznání odkladného účinku žalobě tyto obecné skutečnosti samy o sobě nestačí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2022, č. j. 7 Azs 289/2022-42, bod 8). Žalobce nijak konkrétně nespecifikoval kvalitu vzájemného vztahu, soužití a péče o dceru. Soud přihlédl k tomu, že dcera žalobce je dospělá a žalobce nezpochybňoval, že s ní nežil a nepečoval o ni do září 2023. Žalobce netvrdil, jak konkrétně o dceru pečuje a proč se od září 2023 o ni rozhodl pečovat. Věrohodnosti tvrzení o žalobcově péči o dceru a soužití nepřispívá, že žalobce má hlášen pobyt v ČR na adrese v X a dcera bydlí v obci X v X kraji, tedy téměř 300 km od X. Z těchto skutečností nelze při absenci konkrétních tvrzení žalobce dovodit, že by žalobce žil se svou dcerou, případně o svou dceru nějak pečoval. Nekonkrétní tvrzení žalobce o soužití s dcerou a péči o ni nemohlo založit důvodnost jeho návrhu, neboť z něj nijak nevyplývaly ani okolnosti soužití, ani obsah tvrzené péče (k tomu přiměřeně srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 10 Azs 249/2016-32, bod 8). Za konkrétní tvrzení o hrozící újmě nelze považovat obecné návrhové tvrzení žalobce,

že dcera má zájem na společném životě s ním. Vzhledem k mimořádné povaze institutu odkladného účinku je na jeho navrhovateli, aby tvrdil a osvědčil konkrétní individuální skutečnosti, pro které o odkladný účinek žádá. Soud dodává, že i hypotetické odloučení žalobce od dospělé dcery samo o sobě nemůže automaticky působit ve prospěch přiznání odkladného účinku. Pokud by soud uznal za dostačující pro přiznání odkladného účinku obecná tvrzení, poskytnutá žalobcem v této věci, povaha výjimečnosti institutu odkladného účinku by tím byla popřena.

13. Soud shrnuje, že žalobce netvrdil ani neosvědčil žádné konkrétní skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné učinit závěr o vzniku závažné újmy a tuto následně poměřit s újmou vzniklou jiným osobám, resp. kolidujícím důležitým veřejným zájmem. Žalobce netvrdil ani neosvědčil, že mu nebo jeho dceři právními následky napadeného rozhodnutí reálně a bezprostředně hrozí závažná újma. Přestože lze chápat, že zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území ČR a nastalá situace může pro žalobce představovat komplikaci, samo o sobě to nemůže být dostatečné k přiznání odkladného účinku žalobě (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2022, č. j. 7 Azs 289/2022-42, bod 8).
14. K odkazu žalobce na Úmluvu o právech dítěte soud konstatuje, že se na dceru nevztahuje, protože dcera již dosáhla věku 18 let (srov. čl. 1 této úmluvy). Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2009, sp. zn. 10 Ca 139/2007, na nějž žalobce bez konkrétní argumentace odkázal, soud nenalezl ani v databázích ASPI a beck-online, ani prostřednictvím vyhledavače google. I kdyby však tento odkazovaný rozsudek městského soudu měl obsah citovaný žalobcem, nepředstavovaly by tam uvedené obecné závěry důvody pro přiznání odkladného účinku žalobě, neboť soud do práv žalobce nijak nezasáhl. Totéž lze uvést k odkazu žalobce na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
15. Soud z výše uvedených důvodů nepovažoval za splněnou již první podmínku pro přiznání odkladného účinku žalobě, a proto se nezabýval splněním další podmínky. Soud tedy žalobcovu návrhu nevyhověl, neboť nebyly kumulativně naplněny obě zákonné podmínky, a odkladný účinek žalobě nepřiznal (§ 73 odst. 2 s. ř. s.).
16. O náhradě nákladů řízení, které případně vznikly v souvislosti s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě, rozhodne soud až v rozhodnutí, jímž bude řízení o věci samé skončeno (srov. § 145 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s. a § 61 odst. 1 s. ř. s.).
17. Závěrem soud dodává, že rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, publ. ve Sb. NSS pod č. 1072/2007).

Poučení:

Proti tomuto usnesení je kasační stížnost nepřipustná [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

Plzeň 1. února 2024

JUDr. Veronika Burianová v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.